

Latvijas Kareivis: *Ceturtdiena, 1. aprīlis, 1926*

Sāpēm smeldzot.

(Ciešanu dienu teika). Sulīgais aprīlis tikko bij apvilcis zemes mātes dāVāto iezālo tēru Pumpurotā raibumā iemirdzējās apkaime Pat ievas likās aizdomīgas Zaros, saule gozēdamies spīdoši laistījās zaļi uzpampumi Gravās ūdens skaloja prom ziemas duļķainās atliekas un gatavoja ceļu uzvarā smejošam aizjūras viesim Visur atsalca spēja pamošanās, taču baigurau vēl sevī juta sentēvu varenais, zaļi vilinošais Burtnieks... Viņš nemodās.. Smagā ledus kažokā elsdams tas neredzēja sauli. Zaļām svītrām ieplaisājis ik diendusā viņš klusi raudāja.. Krastos jau stiedza gara zāle un pureņu ziedos iesprāga dzeltenas strēlas. bet seno teiku krātuve klusēja. Senatnē, kad vēl divi sudraba vītoli līgoja Rirtņa») kalniņā,svētozolu zaļā paēnā stalti lepojās pūs Tur ik brīdi liesmoja svēta uguns un dzimtās zemes mīlā atmirdzēja latvja skaidrā sirds!. Dziesmu gars aizdzina kairu apmākušos ritu. Tie ausa vienmēr dzidri un dzelteni blāzmoti'.. Gaišos sen-čus pārsteidza Sveši ļaudis. Ielauzās kvie-šu laUKos asinskāri bruņinieki, samīdīja tautas svētumus.

Gaismas pils nodrebēja... Pa vienai izdzisa ugunis pi/s logos... Gaistošais atspīdums vēl iemirdzējās Rāmavas svētnīcā — saule grima lēni aizjūras tīmekļos...

...Dievi sačukstējās. Viņi tapa dusmīgi un uz saviem milzīgiem zvaigžņu ratiem 'ika pārvest gaismas pi'i uz Burtnieku,.. Zvērojošais iebrucējs to tīkoja saārdīt. 'Un tamdēļ vaiņagos slīgstošā Līga deva padomu — guldīt tautas svētnīcu Burtniekā ^ lai pēc vēju apstājas atkal to pieceltu!...

...Baltos ezera ziedos slīga grimstošā pils... Niedras noliecās jo zemu. Burvīgi sēras dziesmas saviļņoja krastmalu.. Pret debesīm' uz brīdi saceļas karapulku ieroči, trīs reizis savstarpēji sašķīnda un... ballizaļas putas aumaļām brāž augšā gar tē-raudeietām pilssienām... Burtnieks smagi nokrācas, ieslēpdams sevi uz laiku visas tautas lolojumu, gaišāko ilgu templi...

...Ap zilo kalnu tvan zila migla ar upuru vīraka smaku... Imanta dus kalna slēptuvē un spodrīna šķēpu., Uz viņa saucieniem sajāj karapulki, zvīlojošām acīm un sirdīm. Caur zilo tvikumu tie saskata Burtnieku: zaļā spožuma ,sasalis tas. rausta sagrausto seju, pūš gaisā ugunīgu dvašu un grib saskatīt sauli. Tā noraus ledaino slogu, ielīgos viņus, sadragās sala dzelžotās rokas!..

...Lielo ciešanu rītam atāustot Burtnieks snsp-5rra melnās plaisās... Zaļas putas spraucās pa šķēlumiem — pretim saulei, žuva un atkal cēlās!.. ...Dārdoņā sastingst Zilais kalns. Bā-leliņi sakustas apsedlo ciešāki kumeļus, sa-" kabina vairogā ieročus... Viņi gaida Imantu iznākam. „Likās, mani kāds iz gaismas pils sauc!" — zemē skan virsaiša balss, j„Ja, varoņi! Burtnieks cel gaisos balto templi — lai gatavi mēs viņa miegu pīšļos sist!" Un iekams gaitas uzsāktu, Imanta izplanda zilo miglu. Zibšņi tam talkā iet. Tad iedvesis varoņos drosmi — daļu no savas pilnības — sirmāis virsaitis vēia ātrumā aizjoņo uz Burtnieka malu... Imanta zināja, ka vaidi sevi uzvaru nes!.. Aleksis. *) Senču māivieta pie Burtnieka ezera.